

КАЛИНОВИЙ ВІТЕР ДОБРА

Рожевів схід. Прозора світланкова тиша наповнювала все довкола радісним передчуттям пробудження. Заколисана чарами ночі, оживала природа, неповторна у своїй красі і граціозності. Народжувався новий день: непомітно розплющував стомлені повіки і здивованими очима роздивлявся навколишній світ...

Знайомою доріжкою поспішала до праці Валентина Вишневська. Квапила — ніколи і помріяти, згадати щось сокровенне. Адже відлік її робочого часу починається з п'ятої години ранку. А так хотілося б на хвилику подумки полинати у рідні Дуліби, де народилася і вперше вимовила слово „мама“, пройтися сільськими вулицями Майкова, в якому промайнули шкільні роки і звідти вирушила назустріч своїй долі, торкнутися спогадом далекого дитинства, яке залишило незгладимий слід в пам'яті серця.

Валя у сім'ї була другою, і в душі дуже гордилася, що у неї є сім братиків і сестричок, яких вона з любов'ю доглядала, допомагаючи матері. Клопотів було, хоч відбавляй. Але Валя не скаржилася, що їй важко. Вона ще змалку привчила себе до трудощів, росла старанною і доброзичливою.

Гай-гай, як те давно минуло — подумати навіть лячно. Відшуміло молодими веснами, грайливими зливами, відлетіло з прудконогими вітрами. А було ж і навчання у Здобунівському професійно-технічному училищі, в якому одержала спеціальність муляра-штукатур, і ви-

робнича практика у Дубровицькому районі, де зустріла свого судженбо, і майже рік роботи за направленням у Дубно, і... непоправне горе, яке підкралося зненацька — не стало батька.

Валя повернулася за викликом додому. Життєва стежина привела її на Гоцанський маслосирзавод. Виробнича біографія започаткувалася в бондарному цеху. Заповзятість, яку вона проявляла в роботі, не могла залишитися непоміченою — незабаром майстер сирцеху запросила дівчину до себе і запропонувала їй перспективніший варіант. Валя дала згоду і відтоді знайшла постійну прописку в новому колективі.

Будучи тоді ще зовсім юною і не маючи ніяких практичних навиків, вона зважилася (правда, після деяких роздумів) освоїти спеціальність апаратника пастеризації молока для виготовлення твердих сирів. Вчилася майстерності у досвідченої Софії Мельниченко, яка була наставником у багатьох виробничників. Однак з-поміж них тільки Валентина Вишневська стала її гідним наступником.

Гарні відгуки про свої підлеглих у майстра цеху Галини Пом'янської. Не без почуття гордості називає Галина Павлівна імена Софії Мельниченко і Валентини Вишневської, які і роботу знають бездоганно, і виконують її дуже ретельно. Зрозуміло, у кожного виробничника свій професійний почерк.

Якщо вже наша розповідь про Валентину Вишневську, то мені хотілося б

відмітити деякі риси характеру, притаманні саме їй. Рухлива, енергійна, надто вимоглива до себе, вона встигає буквально скрізь: і за своєю роботою слідкує уважно, і дівчатам з бригади допоможе. Бачу, втомлюється, але не розслаблюється, доки не виконає повного обсягу запланованих робіт. Бо добре знає, що від сумлінності обслуговуючого персоналу і чіткого дотримання технологічного режиму залежить вихід і якість випущеної продукції. Тож якщо вам, любі друзі, доведеться скоштувати „костромського“ чи „буковинського“ сиру, виготовленого на Гоцанському колективному підприємстві „Промінь“, знайте — на ньому стоїть автограф Валентини Олександрівни Вишневської. А вперше він з'явився понад двадцять років тому.

Є у Валентини Олександрівни захоплення. Окрім основної роботи дуже любить всна вишивати. Довгими зимовими вечорами мережить барвисті узорі на рушниках і серветках, відчувачи неабияке задоволення від прекрасного витвору своїх рук. Та я їй не уявляю, щоб Валя сиділа без діла, марнувала дорогоцінний час. В розмові вона небагатослівна, акцентує увагу на найсуттєвішому, на тому, що її найбільше хвилює. Розумію її душевні хвилювання, материнську тривогу за сина Сашка, який навчається в Рівненському сільськогосподарському технікумі. З нетерпінням чекає його кожного тижня додому, не запідо-зрюючи навіть, що той уже випурхнув з родинного

гнізда і здійснив свій пробний політ.

— Валю, у вас дуже велика родина. А ви часто збираєтесь разом? — запитує спроквола.

— Так, родина наша дійсно велика. Два брати живуть на Камчатці, сестра — в Таллінні, є рідні і в Кишиневі, і в Херсонській області. Коли приїздить у гості, зустрічаємось усі у мами, найдорожчої для нас людини.

— Отже, можна вважати вас щасливою. Правда ж?

— Не зовсім, — мовила знічено. — Ми з сім'єю живемо у братовій хаті, а

так хотілося б створити сімейний загишок у власній...

А тим часом на долевих умовах зводиться в Гоці новий житловий будинок, в якому виділено 2 квартири для працівників колективного підприємства „Промінь“. Одна з них — для Валентини Вишневської. Віряться, що калиновий вітер добра неодмінно принесе їй щастя, і сім'я Вишневських в недалекому майбутньому відсвяткує довгождане новосілля.

Микола ВЛАДИЧУК.

Гонорар прошу перерахувати у фонд редакції газети.

